

Miért Bradford?

Szerencsés Kristóf

2016 tavasz

kristof.szerencses@hotmail.hu

Kedves Édesanyám és Édesapám!

(Bizonyára tudjátok, hogy csak az Erasmus beszámoló miatt hívlak titeket így módon, pedig abban sem kéne.)

Kértétek, hogy írjak Bradfordról, mert töröltétek magatokat Facebookról, és küldjek inkább e-mailt, az is szinte már-már régmódi levelezésnek számít. Megpróbálom úgy leírni, hogy az egy éppen Bradfordba induló diáknak is érthető legyen.

Megkérdezte tőlem egy brit lány az órakezdés előtt öt perccel, hogy „Miért Bradford? Ez nem egy szép környék.” „Micsoda rasszista”, gondoltam magamban. Biztos a több generációs pakisztáni és lengyel bevándorlókra gondol az ötvenes, hatvanas évekből, vagy épp a második hullámra a kétezres évek után. Hogyne lenne szép, angol szakosként végre kijutok Angliába, ez az első hetem, és különben sem kéne számítani annak, hogy ki honnan jött, csak, hogy ugyanúgy emberek vagyunk. Még, hogy nem az. Jó, a házak mind egyformák, és nem is az eső a rossz, hanem a szél, de akkor is, végre Angliában vagyok, minden új, és mivel csak angolul tudok, egy olyan országban vagyok, ahol értem az utcatáblákat.

Pár nappal később egy másik óra előtt öt perccel (*az emberek szeretik az öt, különösen a tíz percet, az jól és hihetőnek hangzik, nem mondja senki azt, hogy az óra előtt kilenc perccel - George Carlin szabadon*) megkérdezte tőlem ugyanezt szó szerint egy pakisztáni származású brit lány. Mindkettejüknek azt mondtam, hogy „*It seemed like a golden opportunity.*” Azt senkinek sem kell tudni, hogy a Károli anglisztikáról ez az egyetlen angol kapcsolat.

Én azt hittem, hogy tudok angolul. Biztos ti is azt hiszitek, számtalan angol tanulással eltöltött év után. Kint kiderült, hogy nem. Persze ez nem igaz, de szeretek túlozni, viszont a *yorkshire accent* néha maga a pokol. Ugye mondtam nektek, hogy elmentem dolgozni iskola mellett a helyi Lime Agency toborzó ügynökségen keresztül, mert az ösztöndíj csak a szállás befizetésére volt elég, és miután egyben befizettem, a maradék az első hónap végéig tartott ki. Ezen a munkahelyen (ahol egyébként szinte mindenki lengyel, és majdnem hátránynak számított, hogy nem beszélem ezt a szláv „világnyelvet”) adtam fel azt, hogy száz százalékban mindent meg fogok érteni. A lengyel munkatársam azt mesélte, hogy a mellettünk dolgozó yorkshire-i és newcastle-i két munkás sokszor nem is érti egymást. És akkor én, a csóró közép-kelet európai magyar, nekem mennyi esélyem lesz mindent száz százalékban megérteni? Félreértés megint ne essék, ugyanaz az angломán maradok, és ne ijedjen meg senki, nem kell maximálisan mindent érteni, bár anglisztikásként alapvetőnek gondolom, úgyhogy bőven van mit tanulnom. A lengyelnek ott volt a többi lengyel. Az első gépkezelő azt hittem, hogy szűkszávú, amikor megjött a váltás, akivel nem kellett angolul beszélnie, rögtön megeredt a nyelve, vagy csak engem nem kedvelt. Két szót tud: BREAK és FINISH! Ezt a kettőt üvölti nekem a raktárban, mint gépkezelő az éjjeli műszakban. A *part-time job* egy teljesen külön világ az Erasmustól. Egyébként elkezdtem tanulni lengyelül.

Azért is érek rá dolgozni, mert tömbösített modulok vannak, három órás egy óra, legtöbbször negyedórás, vagy hosszabb szünetekkel. Vizsgák nincsenek, számonkérés terén beadandók vannak, jellemzően prezentációk megtartása az órán, vagy esszék, beszámolók írása e-mailen, vagy Moodle-re kell feltölteni. Az órarendem úgy alakult, hogy mivel három tárgyat kell teljesíteni, felvettem „mentőövnek” két másikat. Az első két hónapban kedden, szerdán voltak óráim, a tavaszi szünet után pedig csütörtök, péntek. A Bradford College diákigazolvány nem olyan, mint otthon, hogy szinte csak az utazáshoz kell, mert anélkül megbüntet az ellenőr, hanem beléptető kapuk vannak, így aztán mindennap használom. Olyan, hogy nem megyek be órára nincs, mert nemcsak magamnak, hanem elsősorban a csoportnak tennék rosszat. Minden óra interaktív, csoportmunka zajlik, ez a legjobb módszer szerintem a tanításra/tanulásra egyébként is, de cserediákként legfőképpen arra, hogy kapcsolatot teremtsen az ember a helyiekkel.

A mindennapi életet javarészt mégis a cserediákok, illetve a kollégiumi élet adja ki. Finnek, norvégok, olaszok vannak velem, és én sajnos nem egy folyosón lakom velük, ami megkönnyítené az életet napi szinten, de ugyanabban a kollégiumban vagyunk, és a közösségi médián keresztül pedig folyamatosan cseréljük az információt. Bradfordban nincs nagy éjszakai élet, de ott van a „nagyváros” nem messze tőle, Leeds, ahol ki lehet eresztetni a gőzt, és még több emberrel ismerkedni. Bradford olcsóbb, mint London (minden olcsóbb, London egy külön ország), de Bradford tökéletes egyfajta bázisnak, ahonnan az ember utazhat. Leeds, Manchester, Liverpool egészen közel vannak, ha van az embernek elég pénze, akkor utazzon, Skóciáról, Írországról nem is beszélve. (Jut eszembe, köszönöm, amit küldtetek születésnapomra, bár így, hogy a college mellett van munkám egész jól élek kint). Ha meglátogatnátok, vonattal ne gyertek, mert iszonyatosan drága, de busszal meglepően olcsó.

USL! USL! A Universal Student Living kollégium pedig szintén nagyon bejött a heti 50 font lakbérrel, de utólag inkább fizetnem volna egy kicsivel többet (55 font), mert több épület van a kollégiumon belül, és én a Dennis Bellamy-ba kerültem. Itt nem voltak túl barátságosak az emberek először, kétszer is költöztem, mert, ha van üres szoba, akkor, ha megbeszéli a recepcióssal, szabadon költözhet. A másik, Revis Barber nevű épületből lett a legtöbb Erasmusos kapcsolatom, utólag már jobb lett volna öt fonttal többet fizetni, és velük egy szárnyban lenni, de így is közel voltunk egymáshoz. A legtöbb, amit kérhettek volna az a 65 font, amit az International Building-ért kérnek, ez esetleg azért érte volna meg, mert külön zuhanyzó és wc van beépítve, és nem közös zuhanyzók és mosdók vannak a folyosó végén, de ott a közös konyha állapota kritikán aluli, viszont a jó társasággal túl lehet élni. Én Revis Barbart választanám, heti 55 fontért.

Örülök, hogy nem a Bradford-Leeds repülőtérre vettünk jegyet, mert oda nincsenek fapados járatok, jó volt ez a Budapest – Birmingham Wizzair-el, és onnan National Express, vagy Megabus Leedsbe, aztán Bradfordba. Utólag ahogy néztem úgy is érdemes megérkezni (mindezt megint Wizzair-el), hogy London (Luton), és busszal Bradford, öt és fél óra az út, de, hát emlékeztek, hogy ugye mondtam máskor is, hogy mennyivel olcsóbban ki lehet jönni.

Nemsokára letelik ez a négy hónap, és megyek haza. Bradfordnak Angliában elég rossz híre van, mert például 2001 környékén voltak itt atrocitások, ami a médián keresztül elég negatív képet festett hosszú távra Bradfordról, és Bradistannak is csúfolják a helyet. Sokaknak fogalmuk sincs, hogy teljesen élhető ez a hely, arról nem is beszélve, hogy egy cserediáknak mindenütt jó (de legjobb otthon, nem, csak viccelek), nem számít, hogy hol van, lehet akár

Szibériában is, vagy a Marson, ha jó emberekkel van körülvéve. Márpedig itt jó társaságból, utazásból, szervezett kirándulásokból, bulikból és tanulásból akad bőven. (A tanulást nem csak azért írom, hogy megnyugodjatok, hanem tényleg nem illik cserbenhagyni a többieket, és, nem is száz százalékban a tananyagokból, hanem magával az Erasmus úttal tanulok a legtöbbet, bármi is történjen, mert, hogy csak egy példát mondjon az Erasmus utazó, világlátott és tájékozott lesz.)

Üdvözlettel,

Szerencsés Kristóf (amúgy a fiatalok, de ezt ti is tudjátok)